Вълшебни приказки

Лично творчество на учениците от пети клас на СОУПНЕ "Фридрих Шилер"

гр.Русе ,2011г.

Вълшебни приказки

Лично творчество на учениците от пети клас на СОУПНЕ "Фридрих Шилер"

гр.Русе , 2011г.

Шапка невидимка

Бях на село с баба и дядо. В стаята ми имаше кашон,пълен с шапки. Започнах да ги пробвам една по една и се оглеждах в огледалото. Със слагането на поредната шапка не намерих отражението си в огледалото. Тогава разбрах, че това е шапка невидимка. През тази година най-добрата ми приятелка-Деси,беше заминала за Холандия.

Реших да я навестя в тази чужда за мен страна. Сложих шапката и хванах първия полет за там.

Когато пристигнах, тръгнах към дома ѝ. Изчаках тя да се прибере. Отвори вратата и хвърли чантата си на пода. Беше много уморена. Докато тя си почиваше, аз приготвих любимите ни храни : пържени картофки със сиренце и панирани кашкавалчета.

Наредих наши снимки на масата. Деси усети миризмата

на вкусотийките. Тя видя снимките и се чудеше как са попаднали там. Беше ми много смешно и прихнах да се смея, защото не можах да се сдържа.

Тогава махнах шапката и двете се запрегръщахме. Прекарахме няколко чудесни дни заедно.

Вече трябваше да си тръгвам. Беше ни много мъчно, но скоро пак щяхме да се видим!

Веселина Влаева- 5 г клас

Вълшебна приказка

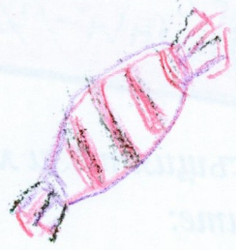
Вчера, след дълъг и изморителен от игри и забави ден, се прибрах вкъщи. Въодушевена от преживяното, сънувах странен сън...

Влизам в една светла и красива стая и в нея намирам вълшебна пръчица, вълшебно килимче, вълшебен гребен и вълшебен колан. От всички тях искреше ослепителна светлина. Огледах се и дочух нежен женски глас:

-Не се плаши, мило дете. Всички тези неща ще бъдат твои, ако ми кажеш как ще използваш вълшебствата им.

Замислих се и отговорих :

- Ти сигурно си добрата фея и помагаш на хората. С тези неща и аз смятам, че ще помогна.С вълшебната пръчица ще докосвам болните деца и възрастните, за да оздравеят, с вълшебното килимче ще се отзовавам бързо на повикванията

Шоколадов свят

Здравей, Иво!

В последното си писмо казваш, че може би ще се видим за лятната ваканция – много бих се радвал, защото имам да ти показвам и разказвам толкова много нови неща…

Тук при нас вече е пролет - след два дни пристига Баба Марта и с моите приятели ще си разменяме мартеници…знаеш как е..традицията се спазва ☺ (между другото на пазара се продават от най-модерните Пижо и Пенда, които задължително трябва да видиш ☺.

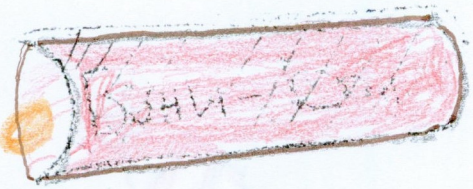

Та…да си дойдем на думата и да ти разкажа най-новото. Вчера с майка ми, баща ми и сестра ми ходихме до село и на връщане - привечер, когато влязохме в града, всичко беше напълно различно. Започна се от табелата РУСЕ, не можеш да си представиш от какво беше направена…да! От вафла, а надписът върху нея беше написан с течен кафяв шоколад – ммм! Позачудих се и си помислих, че ми се е сторило, но не! Когато пътят ни се освети от уличните лампи, аз успях да огледам всичко наоколо и възкликнах:

- Мамо, мамо, погледни колата пред нас, виж ,направена е от вафлени пурички, кубченца от бял млечен шоколад, а стъклата ѝ са от захар.

В същия този момент сестра ми се провикна с думите:

- Марти, бързо извади фотоапарата от чантата ми и снимай този жилищен блок – никъде няма да видиш такъв – целият е от солети, сусам, бонбони "Бони-Бон", бели целувки, кексчета "Seven days", шоколади "Своге", много меденки и безброй още лакомства.

Тогава всички си помислихме, че градът ни е омагьосан и решихме да спрем на някое по- оживено място и да видим какво става. Баща ми предложи да оставим колата пред блока и да се поразходим пеш - заведе ни на кея, където открихме вместо река Дунав– река "Мляко с какао и малко сметана". И какво? Направихме си най- сладкия пикник на света… ядохме сладолед от листата и вафли от стъблата на дърветата, захарен памук от близките храсти, пихме Кока – кола от градската чешма, а уличните кучета бяха нашите сервитьори... О, забравих … не пропуснахме да опитаме и от керемидите по покривите на къщите…ха-ха-ха, всъщност те бяха под формата на най- вкусните курабии, които съм ял през живота си. Всичко изглеждаше невероятно вкусно и за мое щастие – това всичкото беше позволено в неограничено количество.

И така, скъпи ми, приятелю, както си седяхме на одеалото върху тревата от фъстъци на кея … изведнъж реших да сляза до водата и да си налея малко мляко с какао в последната ми вафлена чаша и…като се наведох

-цоп – паднах в млякото (сигурно не си забравил, че не мога да плувам) в този момент аз пиех ли пиех до насита и чувах крясъците на сестра ми : "Мартиииии!!! Маааааартиииииии!!! Мартии!" ….. една минута затишие и отново сестра ми…"Хайде…Марти…ставай, че ще закъснееш за училище!".

Представяш ли си? Всичко това е било сън – един "шоколадов" сън…всъщност не сме ходили нито на село, нито на кея, камо ли пък нашите да ми разрешат да изям толкова много сладко наведнъж. Истината е само една – още се облизвам, като се сетя ☺.

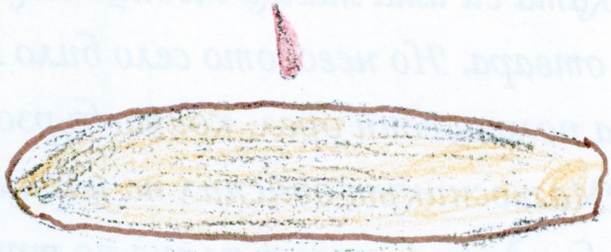

Това е засега, ще чакам писмото ти. До скоро.

Послепис: И… не се притеснявай, не съм те забравил - едва съм ги събрал в една чанта ☺, но все пак съм ти запазил от всяка вкусотия по малко! Чао!

Мартин Тонев – 5 г клас

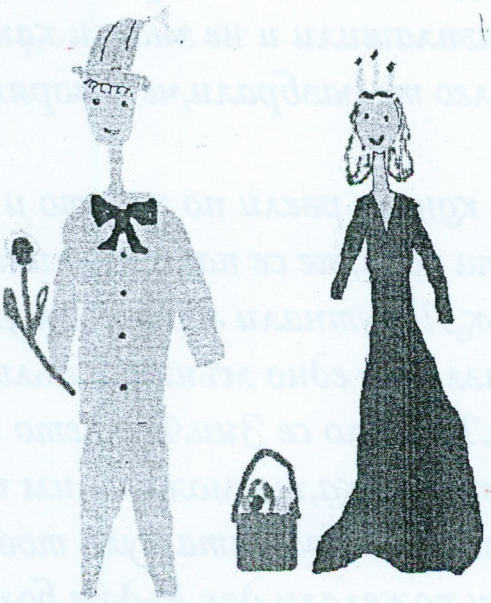
Странният магьосник

Имало едно време един магьосник. Той живеел в една порутена къща. Всеки ден ходел за билки в гората и се сприятелявал с животните. Хората в селото го смятали за луд и лош. Когато го нямало в къщата, неговите съселяни я разрушавали, разбърквали му билките. Магьосникът не се сърдел, а викал на помощ животните. Те му помагали да си оправи къщата и лековитите треви, защото той бил добър и често ги лекувал,и предпазвал от хорските капани.

Един ден царицата я хванала тежка болест. Извикали най-добрите лечители, но те не успели да я изцерят. Най-накрая извикали и магьосника и той да опита. Лечителят прегледал царицата. Опитал се да я лекува с много различни билки. Болестта се влошавала. Магът се сетил, че в къщурката си има малка медицинска топка, пълна с магическа отвара. Но неговото село било много далечно. Извикал на помощ един орел, който бързо донесъл в двореца топката. Магьосникът обяснил на царкинята, че тази топка трябва да бъде подхвърляна по три пъти на ден, без да се изпуска на земята – ако я изпусне, ще умре на място. След два дена царицата била здрава и радостна. Тя наградила магьосника и го направила царски лечител.

Димитър Петров, V-б клас, № 13, 2011г.

Когато магът остарял и започнал да боледува, царкинята събрала всички млади лечители в царството. Мъдрият човек ги изпитал и избрал своя наследник. Избрал една млада и красива девойка…., но това е вече друга приказка.

Димитър Петров, V-б клас, № 13, 2011г.

Братята коне

Имало едно време трима братя,които искали да осъществят една от мечтите си – да са богати,а това да стане чрез една машина.

Като сглобявали вълшебната машина,тя изпуснала зелен дим и се случило нещо необичайно.Братята се превърнали в коне.Те много се изплашили и не знаели какво да правят.Не след дълго те разбрали,че говорят езика на животните.

Когато братята коне вървели по полето и мислели как да си върнат образа на хора,те се натъкнали на камък,който приличал на сандък.Побутнали го леко с муцуни и той се отворил.От него излязло едно мъничко вълшебно духче.То им се представило.Казвало се Зии.Духчето казало,че щом са го освободили от камъка,то може да им изпълни едно желание-само едно. Щом братята чули това,забравили,че са коне и веднага си пожелали дая бъдат богати.

Вълшебното същество не било обикновено духче.То се представило за такова.Дошло при братята,за да ги подложи на изпитание.Ето защо то много се ядосало,че братята си пожелали богатство,вместо отново да са хора. Заради това духчето им изпратило един невидим таласъм,който да не ги оставя да си починат нощем.В следващия миг духчето изчезнало.

На сутринта братята коне тръгнали на път,но не знаели къде отиват.Не след дълго време вълшебното същество изчезнало.

На сутринта братята коне тръгнали на път,но не знаели къде отиват.Изведнъж те попаднали в една голяма

дупка.Тя била тъмна и черна.Братята били чували,че ако някой попадне в такава беда,ще срещне зло чудовище.Изведнъж дупката се затворила и те нямало как да излязат. Имало само един начин. Трябвало да се победи чудовището.Братята много се изплашили,защото не знаели какво същество е и как да го победят.Осъзнали грешката си и щом това се случило,пред тях отново се появило малкото духче от камъка.То им казало,че ако наистина са разбрали грешката си,ще ги дари със способности,с които да победят чудовището.

Средният кон получил криле,с които можел да лети.Най-малкият - дълга опашка,а най-големият – вълшебен рог. Когато братята влезли в леговището на чудовището,видели там да лежи едноок трол .Чудовището ги погледнало и изревало три пъти,а след това битката започнала.

Крилатият кон започнал да лети около трола.Така го разсейвал,докато средният брат го поразил със своята дълга опашка и го съборил на земята.Третият брат убил трола със силния си вълшебен рог.Така братята победили трола. Когато чудовището издъхнало,дупката се отворила.Тролът се изпарил ,но след себе си оставил синя кутийка.Отворили я,атя изпуснала много цветове и превърнали братята отново в хора.

Малкото духче премахнало талисъма,на когото било наредена да не оставя братята коне да си починат.
И така тримата братя се завърнали и заживели щастливи в своя дом.

Ефросина – V в клас

Смелото джудже

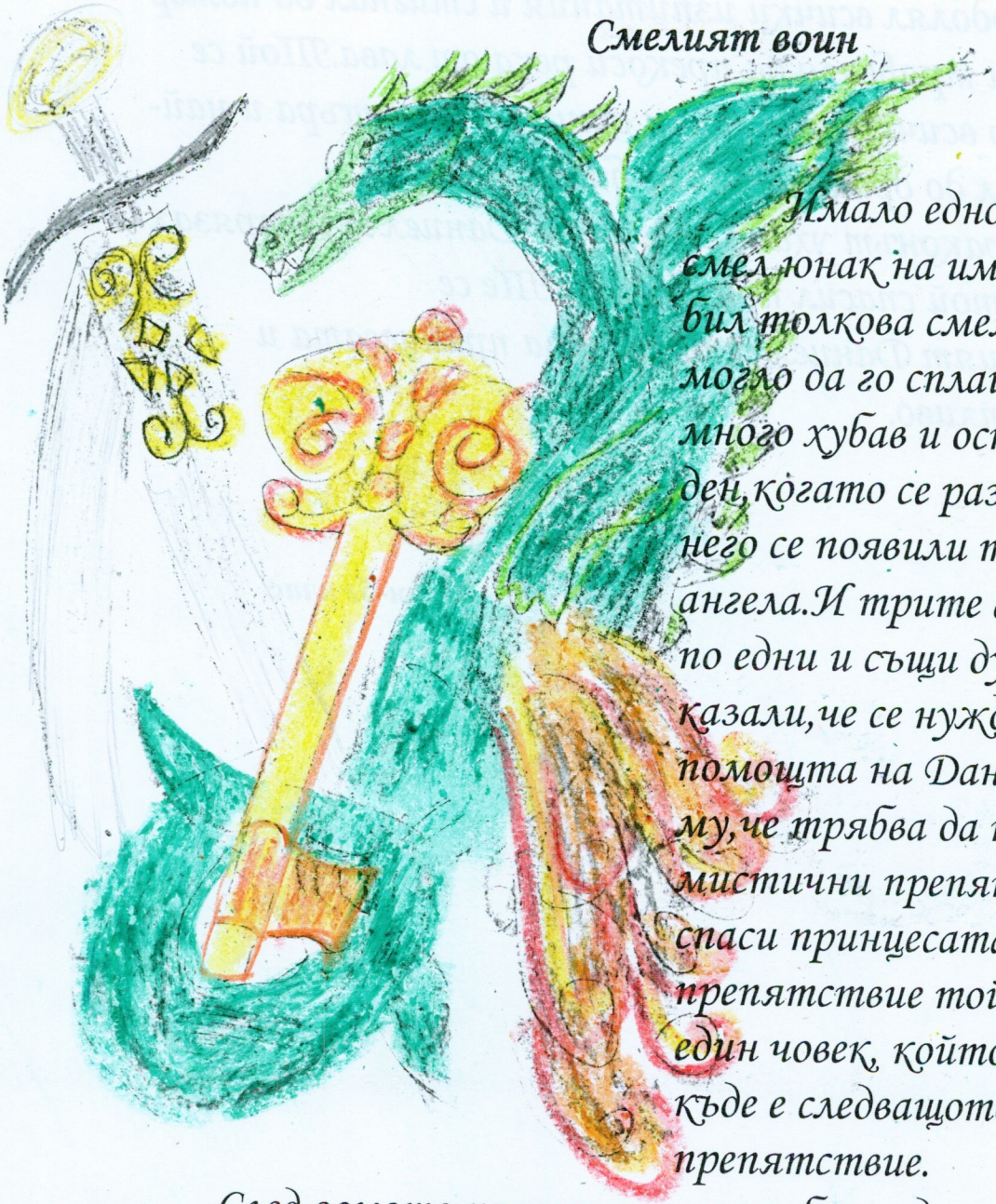

Имало едно време през девет морета в десето, един град. Този град се казвал Лилипутия. В него всички били много малки, с изключение на един голям великан, който тероризирал града. Едно джудже искало да го изгони от Лилипутия. но не знаело как.

Веднъж, докато се разхождало из града, то срещнало един свой стар познат. Той му дал малко шишенце, напълнено със странна течност. Джуджето прибрало шишенцето. Когато се върнало вкъщи, то изпило течността и станало голямо, дори по-голямо и от великана. То се досетило, че може да спре тероризирането на града си и се запътило към мястото, където великанът сеел разруха.

Джуджето го победило и върнало спокойствието на своя град. Оттогава никой великан не безпокоял Лилипутия, а що се отнася до джуджето, то станало най-големият герой на своя град и изобщо в цялата история на страната си.

Давид Кунчев-5`б` клас

Смелият воин

Имало едно време един смел юнак на име Даниел.Той бил толкова смел,че нищо не могло да го сплаши. Имал много хубав и остър меч.Един ден,когато се разхождал,пред него се появили три мистични ангела.И трите ангела изрекли по едни и същи думи.Те казали,че се нуждаят от помощта на Даниел. Казали му,че трябва да преодолее девет мистични препятствия,за да спаси принцесата. След всяко препятствие той щял да среща един човек, който ще му каже къде е следващото препятствие.

След осмото препятствие трябвало да намери един вълшебен ключ за леговището на дракона,а когато победял дракона,той можел да вземе принцесата за своя жена.Даниел тръгнал на път.

Първото изпитание било да издържи три дена в пустинята без вода и храна.Воинът се мъчил и мъчил,но най-накрая изведнъж, като с магия успял.След това се появил един човек и му дал ключ,който отключва всеки нов свят.

Даниел преодолял всички изпитания и стигнал до номер осем .Там той трябвало да прекоси река от лава.Той се мъчил дълго,но всичките му сили отишли на вятъра и най-накрая стигнал до дракона Те се били ожесточено.Драконът ухапал боеца,но Даниел му отрязал езика.Накрая той спасил принцесата.Те се върнали.Младият Даниел се оженил за принцесата и заживели щастливо.

Йоан-5г клас

Огледалното езеро

Преди много, много векове, когато светът все още бил пълен с вълшебства, живяло едно бедно момиче насред тъмна и пуста гора. Близко до къщата имало езерце, но не обикновено, а – вълшебно. И като всяко вълшебно нещо то можело да прави чудеса – говорело и изпълнявало едно единствено желание, можело да сбъдне и най-голямата мечта. Но изпълнението на желание не ставало толкова лесно, колкото си мислела младата девойка. За целта трябвало тя да хвърли в езерцето блестящо камъче – толкова силно светещо, че водата в езерото да може да се превърне в огледало. Едва тогава можело да се изпълни желанието й.

Тя била красиво момиче, с дълги златни коси, с големи кафяви очи, а устните и – червени като роза. Казвала се Амалия. Тя мечтаела да срещне момък, който да я направи щастлива. Всеки ден тя ходела да търси камъчета и всеки път ги хвърляла в езерцето с надеждата това да е идеалното камъче. Един ден тя го донесла и щом го хвърлила, езерото засияло. Мигом се превърнало в огледално и й казало, че ще и даде магически прах, с който трябва да посипе морското чудовище, което години наред му мътело водата. Амалия

трябвало да изчака до полунощ, когато излезе, за да го посипе с праха. Щом това се случило, дошъл редът на желанието й. Тя поискала голям дворец и момък, за когото да се омъжи и да заживеят щастливо. Докато изрекла това, всичко се появило пред нея. Тя била много благодарна на езерцето и безкрайно щастлива.

Ивета Г. Манева-5г клас

Сестрата на царицата

Имало едно време една красива девойка. Тя живеела с майка си в една къщурка в гората, пред голям сребрист бор. Къщичката им била много малка. Имала само едно прозорче, керемидите падали, а стените се лющели. Личало си, че момичето и майка му били много бедни. Изхранвали се трудно. Нямали пари. Всеки ден майката ходела в града да продава ябълки, сливи и круши. Прибирала се късно, преброявала парите и тежко въздишала.

Всеки ден, докато майката била в града да продава, дъщеря и чистела, готвела, перяла и вършела всякаква домакинска работа.

Един ден майка ѝ ѝ рекла:

–Ти вече си голяма и можеш да идваш да продаваш с мен в града.

От този ден нататък девойката тръгвала да продава в града. Обличала скъсаното си палто или намятала едно старо одеяло на гърба си.

Както всеки ден момата продавала на пазара. Изведнъж някой извикал:

–Царят и царицата!

–Идват! Идват!–тогава всички се поотдръпнали от пътя. Забили барабани и засвирили тромпети. Минала карета, теглена от три бели коня със златни украшения. На каретата стояли три бели гълъба.

Царят и царицата махнаис ръце на хората през прозорците и се усмихвали. изведнъж всичко спряло. Царицата дала знак. Тя слязла от каретата, влачейки дългата си рокля по пода,и попитала бедната девойка:

–Защо си с това одеяло? Откъде го взе?

–Ваше Величество –поклонила се момата –Ние сме бедни и не можем да си купим дрехи. Това одеяло беше вкъщи.

Царицата се разплакала и започнала да разказва:

–Това одеяло бе на сестра ми. Когато тя стана на една година, аз бях на три. Имаше война за царството ни. Баща ни- царят, реши да ни раздели и да ни скрие, за да не могат враговете ни да ни открият. Направи по една малка къщурка и на двете до сребрист бор. Нейната-в синия край на гората, моята- в другия. За щастие не ни остави сами. При нас бяха двама от стражите на баща ни. Когато станах на двадесет и една, тръгнах и намерих двореца. Помогнаха ми три бели гълъба, които и до днес не са ме изоставили. Когато стигнах до палата ни, баща ни бе мъртъв, а мен никой не ме разпозна. Една от прислужниците видя на рамото ми нарисувана златна корона, която я имаха само хората от царското семейство. Аз заживях в двореца, управлявайки цялото царство. Никой не откри сестра ми, но до ден днешен се надявам тя да се върне.

Момичето погледнало тъжно, но решило да подари на царицата одеялото си.

Когато майката и дъщеря ѝ се прибрали, майката решила да се изкъпе. Помолила дъщеря си да ѝ донесе водата. Докато се къпела бедната жена,момичето забелязало корона на дясното рамо на майка си. Тя била като онази, която царицата описала. Това означавало, че царицата и бедната продавачка били сестри!

Когато си легнали и майка му заспала, момичето станало и тръгналокъм града. После отишло право в двореца. Разказало на царицата.

Царят и царицата заедно с бедното момиче тръгнали към гората при малката къщурка, но се изгубили. Не знаели накъде да вървят,но царицата не била притеснена. Извадила златна свирчица и свирнала. Само след секунда на рамото и кацнали три бели гълъба. Тя казала:

–Водете ни, приятели! Водете ни право при сребърния бор!

На сутринта всички пристигнали пред малката къщичка. И наистина бедната продавачка и царицата били сестри. Всичките проблеми с бедността били решени. Майката и дъщеряи отишли да живеят в двореца или казано ***накратко...и те заживели щастливо.***

Ина Франсиска Рохас-Калинова –V б клас

Злият цар

Имало едно време един горд и надменен цар.Той живеел със своите родители в двореца.Те били вече стари и искали да го оженят.Организирали бал, на който поканили всички знатни дами.

Никой не харесвал царя,но всички искали неговото богатство.Царят огледал всички дами,но във всяка намерил по някой недостатък.Една била ниска и дебела,друга-слаба и висока.Родителите му разбрали,че и този път царят няма да си избере жена.Тогава решили,че ще го оженят за тази,която ушие най-красивата пелерина.

Минали дни и започнали да му представят ушитите пелерини.Царят все не ги харесвал.Накрая му донесли една,в която се влюбил.Бедна девойка я ушила от евтин плат.Така царят се оженил за бедното момиче и заживели щастливо.

Вероника Светославова- 5 г клас

В графство - Консуел живеел щастливо граф със своите трима синове. Бащата възпитавал своите синове да различават доброто от злото и да вярват, че любовта прави чудеса, когато е истинска.

Тримата принцове правели винаги всичко заедно. Ходели за риба, на лов, на стрелба и си помагали. Обичали да ходят по-надалеч да изпитват своите умения съвсем сами, без стража.

Веднъж когато били на лов за мечки в най- голямата гора в Консуел, се случило така, че изведнъж единият принц просто изчезнал. В цялата суматоха около лова неговите братя не разбрали как и кога се е отделил от групата. Те го търсили цял ден и цяла нощ, но не го намерили. Много натъжени се върнали и съобщили лошата вест на баща си. Графът веднага наредил на всички да го търсят. Времето минавало, а от принца нямало и следа. След третата седмица, напълно отчаян, графът прекратил издирването и не след дълго мъката го погубила и той починал. А

мъката на синовете му се удвоила- и брат, и баща да оплакват едновременно.

До най- затънтено ъгълче на гората имало едно малко село. Там селяните много-много не чували какво става в графството, но и не се притеснявали от това. Та така и не разбрали,че младото момче, което намерили и прибрали, бил самият принц. След като се възстановил, той решил да не казва кой е всъщност, а да поживее малко с тях. Да разбере от какво имат нужда, за да може най- добре да им се отблагодари. Принцът отседнал в една къщичка в края на селцето. Там живеели две сестри. Едната – хубава, но лоша, а другата – добра и грозна. Принцът, както бил научил от баща си, не гледал външността и се влюбил в добрата. И една нощ имал странен сън. Решил да направи това, което сънувал и докато сестрите спели, ги поръсил - грозното момиче с цветя, а хубавото с кал. На следващия ден чудото се случило – грозната сестра станала красива, а хубавата –грозна.

Принцът се върнал с избраницата, а братята му, като го видели жив и здрав, цял час го прегръщали, без да го пуснат. Вдигнали такава сватба, че още говорят за нея. И цялото село било поканено,но само сестрата не дошла. И до ден днешен не се разбрало какво е станало с нея.

Другите братя и те се оженили- не за външност, а за доброта. И живели дълго и щастливо И пак били заедно и неразделни.

Виктория Стойчева-5б клас

ПРИКЛЮЧЕНИЕ В КОСМОСА

Имало едно време
един петел на име Коко,
едно куче на име Боко
и една котка – Кити.
Веднъж те се промъкнали
незабелязано в един
космически кораб.

Докато се усетят , нещо забучало , затрещяло и корабът се издигнал към космоса. Притъмняло и в далечината се виждали малки светещи обекти . Там имало неземно красиви звезди , метеоритен дъжд и летящи чинии. Най-любопитен бил петелът Коко. Животните тръгнали да разглеждат космическия кораб. Стигнали до командния пулт.

Ракетата кацнала на непознатата планета. От нея излязла космическа станция, която тръгнала да търси живот на необичайната земя. Коко , Боко и Кити също слезли на извънземната повърхност.

Не след дълго се появило чудовище . То било огромно , но и много различно. Било съставено от три животни – куче, петел и котка.Това били предците на Коко , Боко и Кити. Имали същото преживяване като децата си , но в миналото корабът излетял и те останали на чуждестранната планета. След време решили да се обединят в едно същество. Там, където живеели

прародителите им , имало всичко , затова Коко , Боко и Кити останали при тях.

Стопанката им се безпокояла, но знаела , че те са добре. Била сигурна , че се забавлявали много в това приключение. И всички заживели щастливо с мисълта за хубавите дни , които им предстоят

Екатерина Енева – V б клас

Безстрашният момък

Имало някога един крал и една кралица.Те имали три дъщери.Средната била най-красива.Тя имала устни, алени като роза, дълги красиви коси като злато и лице, бяло като сняг.

Веднъж един момък отишъл да иска една от кралските дъщери. Щом зърналсредната, той се влюбил в нея, но кралят не я дал.

След няколко години момъкът отново отишъл да я иска, но кралят отново не я дал. Накрая момъкът разбрал, че не му дават кралската дъщеря, защото той не бил богат като нея.

Веднъж, докато скитал в гората, срещнал една старица. Той й разказал какво е преживял. Тя му дала една кутийка и изчезнала. Кутийката била вълшебна. Момчето продължило разходката в гората. Спънало се в един камък и изпуснало кутийката в един кладенец. От него излязла една голяма ламя. Тя имала пет глави. Всяка от тях издъхвала огън. Чудовището изпълнявало всяко желание на момъка.

Привечер момъкът и ламята отишли в кралството. Взели девойката, но стражите ги видели и веднага казали на краля. След като разбрал, той излязъл ядосан и заявил, че ще даде дъщеря си само ако момъкът премине

препятствията на краството. Младото момче се съгласило. Преминавало всички препятствия, без да се затрудни. Стигнало последното, но то било много трудно. Момъкът трябвало да се бие с едно чудовище.Кралят му дал меч и битката започнала. Чудовището го удряло, но момъкът не се отказвал. Той хвърлил меча си и го пробол в сърцето. Така момъкът преминал успешно всички препятствия. Кралят нямало какво да направи и му дал дъщеря си.

След няколко месеца те направили голямо тържество. Момчето се прочуло като „безстрашният момък''. Така то и царската дъщеря заживели щастливо.

Маринела Димитрова -Vб

Вълча луна

Имало едно селце. Много хора знаели неговото име.В това село имало едно много красиво момиче на име Шарлот.То било влюбено в един дървар на име Кларан.

В това село на всяко пълнолуние идвал един вълк.Той всеки път вземал по една жертва.Когато настъпвало пълнолуние,всяко семейство слагало пред къщата си по едно животно в знак на жертвоприношение.

Един ден,когато Шарлот отивала да напълни вода от кладенеца,тя видяла Кларан.Той и казал:

-Много искам да се омъжиш за мен,но майка ти иска да те омъжи за по-богат мъж.Ако си съгласна,да избягаме двамата надалеч,само кажи и тръгваме.

Момичето отвърнало:

-Искам,но нека тръгнем още сега.

Тъкмо започнали да бягат и чули камбаните на църквата.Кларан и Шарлот се върнали в селото.Те видели,че вълкът бил убил нейната сестра.Всички мъже от селото

казали,че им омръзнало вече от този вълк и че трябва да отидат в планината,където е леговището му.

Преди да тръгнат,Кларан и Шарлот се видели.Той ѝ обещал,че щом се върнат с тялото на вълка,веднага ще се оженят, дори и без съгласието на родителите ѝ.

Тръгнали всички мъже от селото.Стигнали в планината.Търсили,търсили,но не намерили никого.Само Кларан останал да търси вълка убиец.Кларан,като слизал от планината,видял една възрастна жена,която го попитала какво прави там.Той отвърнал,че иска да убие вълка,който заплашва неговото село от много години.Тя се засмяла и му казала,че не може да убие сам вълка убиец,а тя ще му помогне.Кларан се учудил как такава възрастна жена ще му помогне.Старицата казала:

-Аз съм магьосница,която може да ти изпълни едно единствено желание.Какво е твоето?

Кларан се замислил,но на края казал,че иска да му даде нещо,което да му помогне да убие вълка.Магьосницата му дала един меч и казала:

-Ето ти този меч,само с него можеш да убиеш вълка,но след като го убиеш,хвърли този меч във вода,за да може магията да се махне.

Той взел меча и навлязъл навътре в планината датърси вълка.Изведнъж чул силен рев.Пред него изскочил вълкът.Той бил по-едър от обикновено.Очите му светели като луната.Кларан извадил меча и го убил.Върнал се в селото с тялото на вълка.Щом го видели,селяните вдигнали празненство.Родителите на Шарлот най-после дали съгласието си тя да се омъжи за Кларан.Преди

сватбата Кларан хвърлил меча в една река.Щом се оженили Шарлот и Кларан,те заживели щастливо в тяхната къща.Имали две прекрасни деца,а хората от селото вече не се страхували да излязат навън при пълнолуние.

Нелин Османова - 5г клас

Храбрият момък

Имало едно време в един град една хала-много зла и грозна.Тя излизала сама вечер,защото слънцето денем я изгаряло.Когато излизала,всеки път взимала по една девойка.Имало и трима храбри братя.Най-малкият брат имал една лампа, от която излизал дух и му изпълнявал желанията.

Смрачило се и халата се насочила към къщата на една девойка,която живеела близо до къщата на тримата братя.Малкият брат не спял и видял как халата се втурнала към къщата.Той веднага взел лампата и меча си и излязъл навън.Потъркал лампата и поискал от духа да му даде лък със стрели,за да уцели халата.Духът му ги дал.Момъкът се прицелил и я улучил по крака.Но халата нищо не усетила.Тогава той извадил меча си и предизвикал халата на дуел.След ожесточен двубой той я победил.Така той спасил девойката.А тя му се отблагодарила,като се оженила за него и заживели щастливо с много дечица покрай тях.

Виктория Маринова- 5г клас

Красивото девойче

Живял едно време един цар, добър и справедлив. Жена му- царицата, също била много добра. Те имали красива дъщеря. Живеели спокойно и щастливо, но за нещастие царицата се разболяла и починала.

Народът в царството настоявал царят да се ожени повторно и той го направил. Мащехата била много красива, но много зла и завистлива. От самото начало тя не харесвала дъщеричката на царя. Постоянно ѝ причинявала злини. Царят виждал това и решил да изпрати девойчето в един от своите отдалечени палати. Злата царица разбрала и подкупила кочияша, който щял да кара момичето. Наредила му вместо в палата да го остави навътре в една гора, където вълците щели да го изядат. Така и сторил той.

Момичето помислило, че е близо до двореца, но като се огледало, видяло единствено дървета около себе си. Уплашило се много, свило се до едно дърво и заплакало. И тогава изведнъж пред него се появила една фея. Това била феята на сълзите. Погалила тя момичето, казала му да не се страхува и изчезнала.

Чул се шум и пред девойчето се появил красив принц на кон. Подал ръка той на момичето и го качил при себе си. Завел го в своя дворец. След не много дълго време вдигнали

сватба. Поканили само царя- баща на красавицата. Мащехата от злоба не могла си намери място.

Никол Нейкова –Vг клас

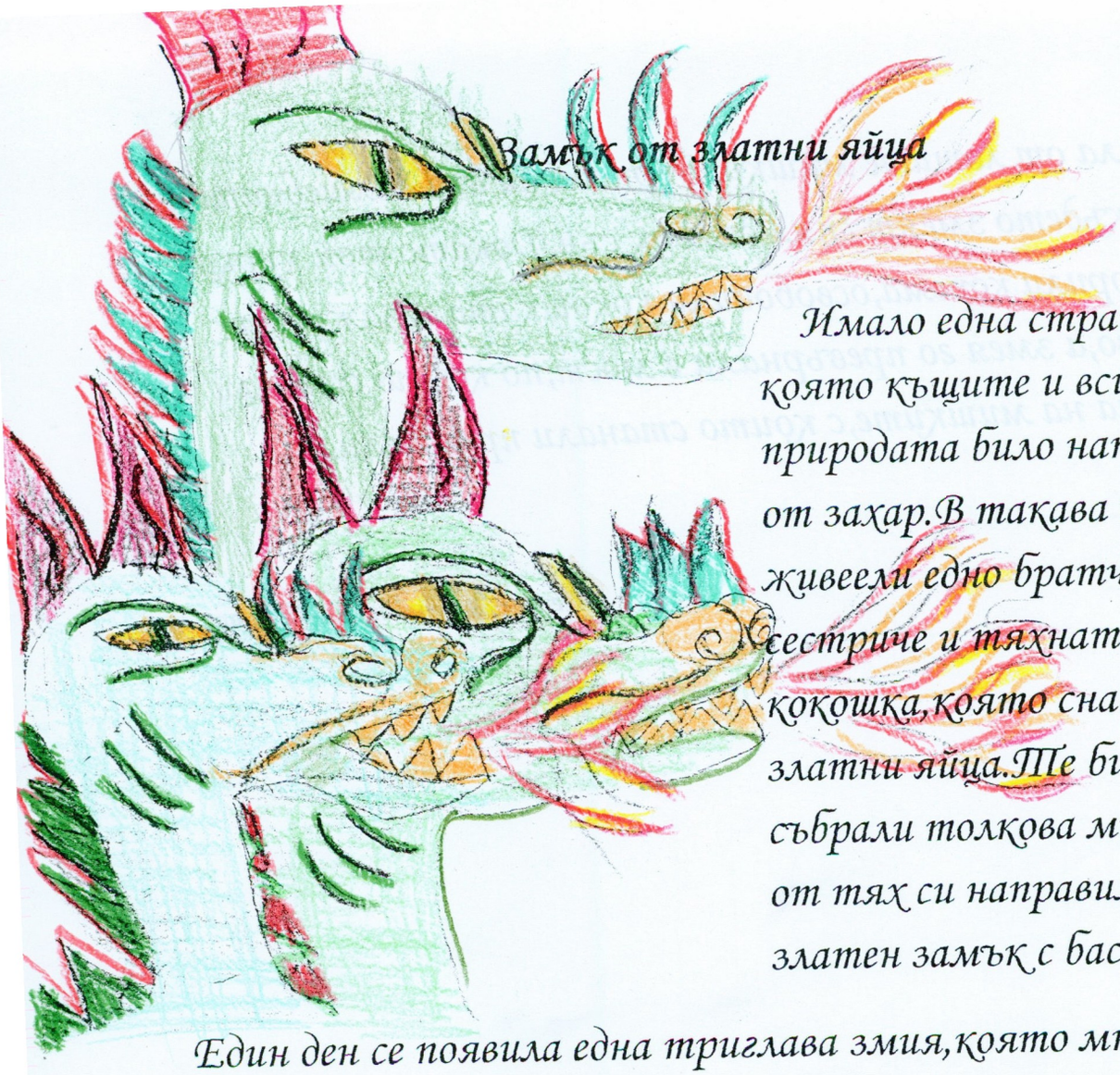
Торбата с гатанки

Имало едно време вдовица с един син. Всяка година идвала една ламя и нарушавала спокойството на града и нанасяла сериозни вреди. Един ден синът казал на майка си:
-Мамо,аз ще мина голямата планина и ще убия змея!Майката му рекла: -Сине вземи тази торбичка и се пази.

Тръгнал момъкът,изкачил планината и видял ламята да спи.Той повървял малко и ламята го чула.Тя се надигнала и забълвала огън.Момчето леко се поизплашило.То погледнало какво има в торбата.Там имало само една малка книжчица,тя била с гатанки.Помислил момъкът и казал на змията:
-Ще ти кажа три гатанки,ако познаеш и трите,ти ще ме изядеш,но ако сгрешиш само една,ще спреш да идваш в града.Ламята се съгласила.Момъкът започнал с първата гатанка:
„Отгоре лопата,отдолу корито,а по средата нещо е скрито".Ламята изведнъж казала,че това е костенурка.Момчето почнало втората:
„Красиво момиче по небето ходи,обичат го всички хора и народи".Ламята пак хич не се зачудила и казала:"слънцето".Момчето не знаело какво по-трудно да

каже,но се сетило,че като било малко,баща му казвал една гатанка и сега то я казало на ламята:
„Знае всеки стар и млад,кой най-бърз е в този свят.Ламята казвала всякакви видове животни,но не отгатвала.Момъкът най-накрая казал:"мисълта".
Така ламята спряла да идва в селото,момъкът се завърнал и разказал всичко,което е станало

Калоян Дончев- 5г клас

Замък от златни яйца

Имало една страна,в която къщите и всичко в природата било направено от захар.В такава къщичка живеели едно братче и сестриче и тяхната кокошка,която снасяла златни яйца.Те били събрали толкова много,че от тях си направили голям златен замък с басейн.

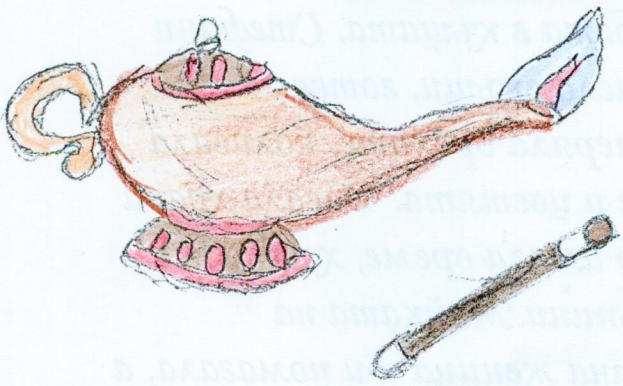
Един ден се появила една триглава змия,която много обичала да яде захар и,за да има сила,си хапвала всеки ден по сто яйца.Тази змия нападнала вълшебната страна.Изяла покрива на замъка и всичко около него.

Братчето и сестричето се уплашили и тръгнали да бягат надалеч.Бягали и се озовали на един остров,където господари били животните.Едни зли мишки ги заловили и затворили в тъмница.През това време змията погълнала целия замък заедно със златната кокошка.Докато били в тъмницата,тяхната фея,която ги пазела без тяхно знание,

ги спасила от лошите мишки.Върнала ги във вълшебната им страна,където змеят спял дълбок сън.Докато той хъркал,те му разпорили корема,освободили кокошката и заживели щастливо,а змея го превърнали в мост,по който стигали до страната на мишките,с които станали приятели.

Селин Джунейтова-Vг клас

Измаменият селянин

Имало едно време един селянин,който имал мечта-да стане вълшебник.Веднъж намерил в двора си една пръчка. Той не знаел, че е вълшебна.

Един ден той отишъл на пазар, но нямал пари. Видял на витрината един продукт, който много искал. Селянинът насочил вълшебната пръчка към витрината и за секунди предметът се е озовал в ръцете му. Той разбрал, че с тази пръчка ще има всичко на света.

Един крадец вървял и видял пръчката. Отишъл при селянина и му казал да му даде вълшебния предмет срещу една златна лампа. Тя не била златна, а обикновена. Крадецът му казал, че вътре има дух, който изпълнявал желания. Селянинът се впечатлил и се съгласил. Когато се прибрал вкъщи, той потъркал лампата, но отвътре нищо не излязло. Тогава той разбрал, че е измамен.

Поука :Човек не бива да е алчен, за да не загуби това, което има.

Тунчер Сюлейман- 5г клас

Плачещата лоза

Живяла едно време една жена със своята малка дъщеря.Малкото момиченце се казвало Стефани.Те живеели в едно малко, пусто село в една колибка. Малкото момиченце било на три години. Още от малко майка му го карала да върши само цялата работа в къщата. Стефани всяка сутрин ходела за вода, чистела вкъщи, готвела яденето, метяла с метла двора, перяла дрехите, поливала плодовите дръвчета, зеленчуците и цветята. Давала храна и на бялата коза –Белушка, а ако имала време, ходела за горски плодове, ягоди, малини, къпини.Майката на Стефани ходела при една възрастна женица и и помагала, а тя и се отблагодарявала с по едно цвете всяка година.

Но един ден майката на Стефани изчезнала.Стефани била на седем годинки и била много тъжна.Тя отишла при жената, при която работела майка и, но я нямало и там.Тя намерила само едно листче, на което пишело „Злодора –издирва се „ и имало снимка на вещица. Тя взела картичката и попитала всички от селото, но никой не казал нищо. Така Стефани се лутала цели две-три години, без нищо да открие.

След време момиченцето се сетило, че баща му е граф и може би щял да му помогне. Стефани намерила двореца на баща си , но не я пуснали. Графът се сетил, че майката на Стефани му казала, че тя ще има дълги, руси коси. Графът помолил момиченцето да свали шапката си. Щом я свалила, дългите и руси коси озарили като слънце всичко. Той помолил стражите да я пуснат и те го направили. Щом Стефани влязла в двореца, всичко светнало. Графът помолил дойката на Стефани да покаже стаята и и тя го направила. Стефани влязла в стаята и като видяла

красивите дрехи, очите и светнали като мъниста. Тя се преоблякла и изглеждала прекрасно.

Дъщерята разказала всичко за майка си и как била изчезнала. Стефани помолила баща си да и помогне да открие майка си. Графът се съгласил. Той поръчал на слугите да кажат на конярите да оседлаят конете. Графът, брат му и Стефани тръгнали към къщата на Стефани.

Щом стигнали, те си легнали. На сутринта графът се измъкнал тихо, като се стараел да не събуди Стефани. Той отишъл в дома на Злодора. Почукал дваж- триж, никой не отворил. А вътре имало една жена, която не приличала на Злодора. Той я попитал дали е виждала Злодора,но жената отговорила отрицателно. А графът попитал дали знае къде може да се е скрила. Жената казала, че има една планина на име Стара планина. Там, на върха и, имало една колиба и сигурно се е скрила там. Графът се върнал в дома на Стефани. Той казал на брат си, че заминава да търси Злодора. Те тръгнали, стигнали едно езеро и понеже се смрачило, останали да пренощуват.

В това езеро живеел един огромен звяр, който в нощта, когато има пълнолуние като тази вечер, излизал и търсел по едно момиче да го изяде. Графът и брат му не знаели това и легнали съвсем спокойно. Но щом звярът излязъл и грабнал момичето, графът и брат му се събудили от една течност, която се изливала от устата на звяра. Графът грабнал меча си и се сражавал със звяра.След доста време, прекарано в битка, звярът паднал, повален на земята.

Графът продължил по пътя си. Те стигнали до планината, а там имало една жена- планинарка. Тя предложила да им даде плодове, а те и се отблагодарили с малко пари. Там наистина имало една пещера, в която имало една къщичка.Графът влязъл вътре и попитал

Злодора къде е майката на Стефани. Тя казала, че е под носа им.

След като графът се лутал две- три години в търсене на отговора на загадката, той обявил в земите на двореца, че този, който я разгадае, ще има огромно богатство.

Щом обявил това, се явили много кандидати- млади и стари, но никой не разгадал загадката. Веднъж дошъл един магьосник. Казал на графа, че той има право на едно желание. Графът си пожелал да открие майката на Стефани. Магьосникът казал, че майката на Стефани всъщност е плачещата лоза в двора на къщата.

Графът тръгнал веднага натам. Той целунал лозата и тя се превърнала отново в жена. Така те заживели весело и щастливо, след като се оженили отново.

Габриела Великова- VБ клас

Вълшебният меч

Имало едно време един баща и един син.Те били граждани на една велика империя, която била поробена.Синът се казвал Уилям, но бащата имал различни прякори.

Докато били под робство, робите често устройвали малки бунтове.В един от тези бунтове участвал бащата на Уилям.Много дни нямало никакви вести за никого от войската.След няколко седмици човек, с едно изваден око и целият в кръв, отишъл при Уилям и му съобщил, че всички от войската загинали, включително и баща му. Малкият Уилям се разплакал.Три дни прекарал у тях, докато плачел за баща си, но осъзнал, че колкото и да плаче не може да го върне така. Тогава той си казал, че ще отмъсти за баща си и прекарал детските си години в обучение.Когато Уилям вече станал голям мъж ,бил много добре обучен и тъкмо щял да отпътува да отмъсти, един от сънародниците му съобщил, че може да върне баща си. Уилям се зарадвал и взел да разпитва човека.Той му казал, че на върха на една планина има вълшебен меч.Когато успее да го вземе, с него не трябва да убива никой друг освен този, който е убил баща му. Уилям отишъл при човека, който му съобщил новината, че родителят му е загинал и го попитал дали знае кой е убиецът на баща му.Той му отвърнал, че знае само името му, а то било крал Максим. Уилям взел коня си и потеглил към планината.Една вечер, преди да заспи, чул шум около себе си. Той запазил самообладание и тихо се покачил на едно дърво.След няколко минути видял добре бронирани рицари, които щели да отидат да избият хората в неговото селце.Него го било страх.

но скръбта за баща му надделявала. Той се хвърлил от дървото и защото бил много добре обучен, убил рицарите.Уилям се възползвал от плячката си, взел бронята на рицарите и се бронирал също толкова добре, колкото тях. После продължил по пътя си .

Една нощ Уилям пак чул някакъв шум.Той се качил на дървото, готов да убие всеки, който му се изпречи.Но вместо това видял малко момче от неговото село.Детето се било изгубило.На Уилям не му се искало да се връща в селото и научил малкото момче да се бие.То било талантливо и бързо схващало.

Една сутрин,докато Уилям и малкото момче препускали напред в мъглата, те съзрели планината.Смелчагите три дни катерили планината и накрая Уилям взел вълшебния меч и се заклел с него да прободе сърцето на крал Максим.

Когато Уилям погледнал напред, съзрял двореца на краля.С малкото момче си уговорили план – то ще разсейва охраната на двореца, докато Уилям прободе крал Максим.Така и станало. Момчето уцелило с камък един от стражите и всички се втурнали да го гонят.Уилям се възползвал от момента, влязъл в стаята на крал Максим,а той спял.И тогава Уилям го пробол право в сърцето. Един ангел се явил и казал, че баща му го чака в неговото селце, в неговата къща.Уилям веднага се запътил натам.Девет дена препускал с коня си и най-сетне се прибрал. И какво да види – малкото момче разправя на всички как Уилям убил Максим.Когато те го видели, се зарадвали.Баща му го чакал у тях точно така, както му казал ангелът.И така те заживели щастливо до края на дните си.

Анатоли Проданов-Vв клас

Тримата братя и духът в медальона

Имало едно време трима братя с баща им,които не били толкова заможни. Най-големият брат се казвал Мигел. Вторият бил Рикардо,а третият –Хулио. Един ден при бунт срещу испанския цар бащата на братята трябвало да участва. Въстанието било разгромено. Мигел видял как испанският цар убил баща им.

Когато сирачетата пораснали и били добре обучени да се бият, искали да отмъстят на царя. Не минало много време и братята събрали малка наемна войска . Те създали план как да отидат в замъка , да убият стражата и да погубят господаря. Тръгнали към гората , там си сложили броните и взели оръжията.

Били вече пред двореца и го обиколили.За изненада нямало никого, освен малка група стражи . Атакуващите с лекота ги избили и започнали да претърсват двореца. Царят го нямало, но намерили принца.Те го пленили и го заразпитвали .

-Къде е царят? Къде е ? –казал Рикардо.

Бъдещият крал не знаел, но им споделил, че има една врачка,която може да им помогне. Тръгнали натам заедно с принца . Намерили ясновидката. Тя им казала , че ще даде информация за царя,ако си платят с десет златни монети. Те дали парите и магьосницата започнала да говори.Тя казала, че човекът,когото търсят, се намира в Пещерата на дракона.Братята се учудили какво ще прави там,а врачката рекла:

-Не знаете ли за духа в медальона?.Всички били с отворени уши,защото за първи път чули такова нещо.Тя започнала да говори за магично същество,което изпълнява едно желание,но царят го бил затворил в един медальон .

Братята се разплакали , защото разбрали,че могат да видят отново баща си. Те благодарили на ясновидката и тръгнали към пещерата.Пътят дотам не бил лесен,,трябвало да се прекосят седем планини. В първата планина юнаците трябвало да се бият с трол.Той бил много голям и силен. Братята намерили начин да го убият,но загубили част от войската си.

Второто изпитание бил огромен гарван и него го победили, но пак загубили хора.Третото изпитание бил човекоядец,, но този път го убили, без да загубят войници.В четвъртата планина имало огромен паяк. Той бил с осем крака и бил висок около осем метра. Погубили го и него, но загубили много хора.Там пренощували , за да възстановят силите си.

На сутринта те пак потеглили към петата планина.Там за късмет нямало врагове.Вече били в предпоследната.Братята видели в далечината войската на царя,който се завръщал от Пещерата на дракона.Армията не била голяма, но за жалост била по-многобройна от тази на синовете.Затова те се групирали и заели местата си. Стрелците били най-отгоре, готови да изстрелят огнени стрели. Пиконосците били също готови да хвърлят копията си . Пехотата била най- долу, чакаща да дадат знак за атака. Когато царят се доближил , от небето се изсипал дъжд от стрели и копия. Кралят останал с малко войска и тогава братята дали знак на пехотата да атакува. Царят бил победен заедно с цялата си войска.Не останали много хора и от армията на братята, затова ги пуснали да си вървят.Стигнали вече в седмата планина.Там имало три пътя ,но само един от тях водел към дракона. Мигел тръгнал по левия път,

Рикардо - по средния ,а Хулио - по десния път.Те не знаели,че сезоните са различни по пътищата.При Мигел било зима.Както си вървял през преспите,по едно време изскочил свиреп вълк.Младежът изкарал меча си и го пробол точно в сърцето.На него му било студено, затова си направил палто от животното,а в стомаха му намерил вълшебен нож.Сезонът при Рикардо бил лято .Той скитал, скитал,докато не намерил Пещерата на дракона.Пролетта била при Хулио.Той пък намерил вълшебна огърлица,която му била подарена от един старец по-рано . Тя изпълнявала две желания,но нямала силата да върне баща им.Той си пожелал да се озове с братята си точно пред дракона.

Това станало само за миг и тримата били в пещерата на звяра.Той излязъл.Бил огромен и сякаш цялото му тяло било бронирано.Братята се опитали да го убият със своите оръжия,но не успели, защото те се чупели в него.Тогава съперникът им избълвал огнено кълбо.Братята се скрили зад една скала и се досетили,че ще им трябва план.Тогава Рикардо видял медальона на врата на дракона.Хулио измислил план.Той щял да си пожелае дракона да е окован от вериги,а през това време да го нападнат .Рикардо го прекъснал и казал,че не може да го наранят с обикновено оръжие.Тогава Мигел се сетил за вълшебния си нож и казал ,че ще се справят.Така и станало. Звярът бил окован и тогава Мигел бързо забил ножа в главата на дракона.Чудовището било победено.

Те взели медальона и от него изскочил дух,който казал,че ще им изпълни едно желание.Братята искали отново баща им да е до тях. Така и станало в същия миг-родителят им се показал.Те се прегърнали и се завърнали вкъщи без срах,защото вече царят и драконът били победени.

Васил Петров-V е клас

Вълшебният пръстен

В едно малко село живеело бедно семейство , което имало три прекрасни дъщери . Едва свързвали двата края . Майката работела по чужди къщи , а бащата ходел в гората да сече дърва и да ги продава .

Момичетата растели от хубави , по-хубави . Те не смеели да излязат от къщи по празниците, защото нямали пари за празнични дрехи .

Бащата много страдал от това и един ден решил да напусне къщата . Той тръгнал по широкия свят да спечели пари . Искал да купи хубави дрехи и чеиз за своите щерки . Нали те пораствали и предстояло да се омъжат .Дълго пътувал човекът.Пристигнал в хубав и голям град и видял да седи стар човек . Попитал къде може да намери работа . Старецът му предложил да постъпи на работа при него , тъй като бил възрастен и не можел сам да се грижи за магазина си . Бащата с радост приел . Работел неуморно . Снабдявал магазина със стока , подреждал я . Бил мил и любезен с клиентите . Печалбата се увеличила многократно .

Старецът бил много доволен и богато възнаграждавал помощника си .

След няколко години бащата събрал достатъчно пари . Купил хубави дрехи за трите дъщери и жена си и още много дарове . Решил да си тръгне .

Старецът бил свикнал с него и го обикнал много . На тръгване му подарил един вълшебен пръстен , който можел да изпълнява желания .

Бащата си тръгнал щастлив и с нетърпение очаквал да види семейството си . Преди да стигне селото си , минавал през гора . Изведнъж зад дърветата изскочили разбойници и откраднали всичкия багаж на горкия човек .

Той тръгнал тъжно към къщи . Като погледнал отдалече схлупената си къща , нямал сили да се прибере . Изведнъж се сетил за пръстена . Извадил го от джоба си и си казал тихичко: "Как искам да имам голяма красива къща , хубави дрехи за скъпите ми дъщери и за чеиза им! "

Вдигнал глава и що да види ! Пред голяма красива къща го чакали дъщерите и жена му, облечени в хубави дрехи. Той ги прегърнал и от радост всички заплакали .Не след дълго трите девойки се омъжили за красиви принцове и живели щастливо до края на дните си !

Стефани Гечева –V в клас

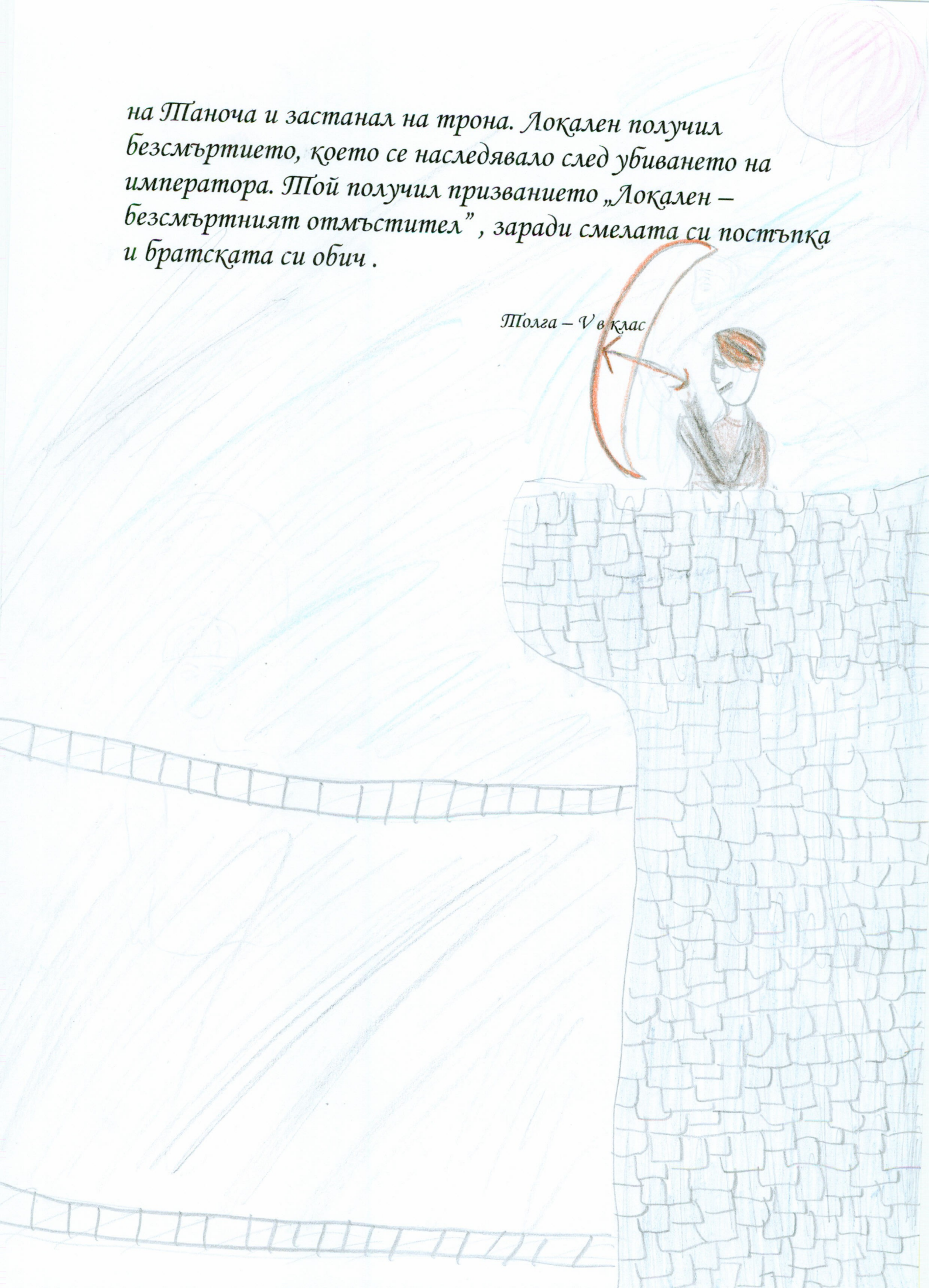
Безсмъртие

Имало едно време войн на име Локален. Той бил от планетата Таноча, в която всички имали свръхестествена сила. Тази земя била под контрола на Яверхо Безсмъртний. Братът на Локален Ловез извършил жестоко убийство. Той обезглавил жената на императора Мессина, защото тя заповядала да бъде пленена неговата любима – Ливерина. Яверхо предприел мерки и изпратил девет от най-добрите си бойци да го заловят. Това се разчуло и Локален скрил брат си в планината Яарта.

Не след дълго дошли войниците и открили Ловез. Те го убили. Локален, съсипан от гибелта на брат си, решил да отмъсти за него. Той прекарал три години в обучение и се превърнал в неуязвим за своите съперници. Тръгнал към замъка на Яверхо. Стигнал близо до двореца и видял, че целта му не е лесно постижима. Промъкнал се, като се скрил в каруца, пълна със слама. Разумът му го карал да се върне, но сърцето му жадувало за отмъщение. Вечерта той се качил на една кула и убил много войници благодарение на уменията си да борави с лък. Локален влязъл в подземието на града, но там го чакали най-добрите девет войни на императора. Той ги разгромил с лекота и се запътил към стаята на Яверхо, който знаел, че в замъка му е безстрашният боец – Локален. Срещнали се и започнали ожесточена битка. Императорът атакувал пръв, но пропуснал целта. Локален се възползвал от това и му отсякъл дясната ръка, повалил го на земята и му казал, че иска да го убие, но се спрял, защото разбрал, че каквото и зло да бъде направено, не трябва да му отвръща със същото. Така той свалил от власт 40-годишният владетел

на Таноча и застанал на трона. Локален получил безсмъртието, което се наследявало след убиването на императора. Той получил призванието „Локален – безсмъртният отмъстител", заради смелата си постъпка и братската си обич .

Толга – V в клас

Илюстрациите подготвиха учениците от V клас:

Габриела Великова
Димитър Петров
Кристина Косева
Ина Франсиска Рохас-Калинова
Христина Стефанова
Веселина Влаева
Александър Красналиев
Константин Костадинов
Никол Нейкова
Ивета Манева
Диана Крумова
Вероника Светосвлавова
Мартин Тонев

Издават учениците от пети клас на СОУПНЕ "Фридрих Шилер"
Русе,2011г.

Илюстрациите подготвиха учениците от V клас:

Габриела Великова
Кристина Косева
Ина Франсиска Рохас-Калинова
Христина Стефанова
Веселина Влаева
Александър Красналиев
Константин Костадинов
Никол Нейкова
Ивета Манева
Диана Крумова
Вероника Светославова
Мартин Тонев

Издават учениците от пети клас на СОУПНЕ "Фридрих Шилер"
Русе, 2011г.